

HOOFD BOVEN WATER

© 2025, Hanne Eerdeken en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Pelckmans Uitgevers
Omslagillustratie: Jeroen Van Zwol (Zwoltopia)
Vormgeving: KaaTigo
Illustraties binnenwerk: Jeroen Van Zwol (Zwoltopia)

D/2025/0055/349
ISBN 978 94 6234 858 5
NUR 285
THEMA YFB, YFMR, YFS, YXB, YXE, 5AS

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6234 961 2

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

HOOFD BOVEN WATER

HANNE EERDEKENS

P E L C K M A N S

Trigger warning

In dit verhaal komt een vermelding van grensoverschrijdend gedrag aan bod tegenover een minderjarige, gepleegd door iemand in een positie van vertrouwen. Dat kan heftig zijn om te lezen, zeker als je zelf iets gelijkaardigs hebt meegemaakt. Het is een terugblik zonder gedetailleerde beschrijvingen en ik heb geprobeerd dit thema te behandelen met de zorg die het verdient, maar neem de ruimte die je nodig hebt, of dat nu betekent dat je pauzeert, stukken overslaat of helemaal niet verder leest. Jouw welzijn komt altijd op de eerste plaats.
Zorg goed voor jezelf, alles komt goed. x

1 Aster

‘Je hebt drie keer zonder reden op het brandalarm geduwd en bent vervolgens niet naar de opgedragen veiligheidspreventielessen gegaan. Je hebt een vuilnisbak in brand gestoken en dan níét op het brandalarm geduwd. Je bent meermaals betrapt op roken op het schoolterrein. Je bent veertien keer uit de klas gezet door ongepast gedrag en je hebt sinds het begin van het schooljaar negentien openstaande strafstudies die je weigert te volgen. Je bent door de jaren heen al drie keer preventief geschorst. Daarbij had je ook nog eens vier onvoldoendes op je kerstrapport, heb je geen enkele remediëring gemaakt en als kers op de taart heb je vorige week vrijdag een jongen uit het derde jaar geslagen.’

Kijk. Als je het allemaal oplijst, klinkt het inderdaad niet zo schitterend, maar meestal had ik een goede reden. Die derdejaars had luidkeels ‘verrekte homo’ geroepen naar een van zijn klasgenoten. Ik bewees heel de school

een dienst door hem het zwijgen op te leggen. Dat brandalarm was een uitdaging van Thorben – de eerste keer dan toch – en uitdagingen moet je nu eenmaal aangaan. Ik maak de regels niet. Het was technisch gezien ook niet mijn bedoeling om de vuilnisbak in brand te steken. Een sigaret in een papierbak gooien was een dom idee, maar of ik nu bekende dat ik gerookt had op de toiletten of dat ik een vuilnisbak in brand had gestoken, maakte niet bepaald veel uit.

‘Aster, we hebben je meer kansen gegeven dan je verdient gezien je situatie, maar ergens houdt het op.’

‘De situatie’ houdt in dat ze mijn ouders niet kunnen bereiken. Eén zit momenteel in Rome met het nummer van de school onder ‘niet opnemen’ en de andere ... die weet niet dat ik besta. Nieuw samengesteld gezin is verleden tijd, welkom bij Asters-complexe-non-familie.

Ik trek draadjes uit de scheuren in mijn broek en laat ze een voor een op de linoleumvloer vallen, waar ze een klein jeanskerkhof vormen.

‘Blijf je nog bij je grootouders?’, vraagt ze. Ik knik, ook al is het een leugen. Voor ik achttien was, bleef ik vaker bij mijn grootouders, vooral wanneer school weer moeilijk deed over het feit dat ze mijn mama niet konden bereiken. Ik wilde niet dat ze het CLB op mijn dak zouden sturen, maar sinds ik meerderjarig ben, blijf ik vaker alleen. Het is niet de taak van mijn grootouders om voor me te zorgen, en oma maakte zich te veel zorgen om mij.

‘Het zal niet meer gebeuren’, zeg ik. Dat zeg ik altijd.

‘Dat zeg je altijd.’

Mevrouw Tahiri zucht en leunt achterover in haar stoel. Ze heeft zo’n gigantische bril met een paars-groen montuur dat alle aandacht naar haar ogen brengt. Haar mondhoeken staan scherp naar beneden en haar gekruiste armen vormen een ondoordringbaar schild, maar haar ogen blijven vriendelijk. Ik heb altijd gevonden dat ze vriendelijke ogen heeft.

‘Ik ga eerlijk met je zijn, Aster, want met mooie praatjes komen we er niet meer.’ Ze leunt weer naar voren, haar handen in elkaar gevouwen op haar bureau. Links van me staat een klungelig gekleide fotohouder, knaloranje geschilderd met blauwe stippen. Misschien kan ik over haar kinderen beginnen als volgende afleidingsmanoeuvre.

‘We hebben voor de kerstvakantie met de klassenraad overwogen om een tuchtprocedure te starten en je van school te sturen.’

Excuseer? Ik kijk op en laat mijn jeans even met rust. Ik heb er meteen spijt van, want ik zie die bekende verschuiving in haar ogen, die blik die ze allemaal hebben – directie, leerkrachten, leerlingenbegeleiding – wanneer ze denken dat ze tot je doorgedrongen zijn. Ik wil opnieuw doen alsof het me allemaal geen moer kan schelen, maar dat woordje ‘tuchtprocedure’ blijft in mijn hoofd plakken als een vlieg in honing. Slechte punten en straffen kan ik makkelijk verbergen, zelfs een paar dagen schorsing zijn niet al te moeilijk om onder de radar te houden, maar van school gestuurd worden, dat is een andere opgave. Ik kan niet zomaar een andere school zoeken in mijn eentje, en als mama daarvoor moet terugkomen van een van haar trips, dan stort heel mijn kaartenhuisje van geheimen zomaar in elkaar.

‘Overwogen?’, vraag ik uiteindelijk. Dat is de verleden tijd.

‘Het zou je laatste kans zijn, Aster. Veel leerkrachten waren het er niet mee eens, ze hebben het gehad met je gedrag, maar het zou je laatste kans zijn’, zegt ze. Ik focus weer op de groeiende scheur in mijn jeans. Misschien kan ik hem zo groot maken dat ik erin kan verdwijnen, blijven vallen en vallen en vallen tot het gedaan is.

‘En toen besloot je op de vuist te gaan met een veertienjarige.’

Niet glimlachen, Aster, niet glimlachen.

Ik glimlach. Dat rotjoch had het echt wel verdiend, met zijn donkerblonde haar naar een kant gekamd, een bodywarmer aan in maart.

‘Dit is niet grappig, Aster!’, roept de directrice. Ze slaat met haar vlakke hand op het bureau, wat me even doet opschrikken. Het fotohoudertje wankelt en valt dan om. Ze zucht luidkeels en begraaft haar handen in haar haren, ogen neergeslagen. Ik ga van school gestuurd worden. Shit.

‘Dus, wat betekent dat dan?’, vraag ik. Ik probeer nonchalant te klinken, maar de woorden komen er niet helemaal natuurlijk uit. Ik kruis mijn armen om mijn defensie te versterken, muren te bouwen met boogschutters erop, maar dat heeft nog nooit echt gewerkt bij haar. Ze bulldozert er zo door met die vriendelijke ogen van haar.

‘De klassenraad is er unaniem mee akkoord gegaan dat je je laatste kans verspild hebt’, zegt ze. Dus, dat is het dan? Ik word van school getrap?

Hoor ik geen laatste waarschuwing te krijgen? Een ‘dit is echt, echt, echt je laatste kans’. Ik kan niet eens bijhouden hoe vaak ik die woorden gehoord heb, maar ze hadden nooit gewicht, want uiteindelijk gebeurde er toch nooit wat. Uiteindelijk kon ik me vaak wel uit de problemen praten, straffen ontlopen. Dat mijn ouders onbereikbaar zijn, helpt ook wel een handje.

En nu is het te laat. Fuck. Shit. Fuck. Shit.

Mama kan ik nog wel aan. Ze zal geïrriteerd zijn – waarschijnlijk meer omdat ze kostbare tijd verliest, dan omdat haar zoon een hopeloze sukkel is – maar ze zet me wel op een andere school en dan is ze weer weg. Oma en opa daarentegen ... dat is een probleem.

Ik kan niet zomaar stoppen met school en vijf maanden doen alsof er niets aan de hand is elke keer als ik bij hen langsga. Ze willen op mijn afstudeerceremonie zijn, verhalen van school horen, me helpen een toekomstplan uit te stippelen. Ik kan niet stiekem zelf een nieuwe school zoeken, want ook al ben ik achttien, daar heb ik een ouder of voogd voor nodig, ik weet niet hoe ik die financiële zaken moet regelen, en dan zou alles wat ik de afgelopen maanden uitgespookt heb aan het licht komen. Bestaat er zoiets als een schoolstrafblad? Dat lijstje dat mevrouw Tahiri net afratelde, kan ze onmogelijk uit haar hoofd kennen. Misschien heeft ze speciaal voor mij een eigen redenen-om-Aster-van-school-te-trappen-lijstje gemaakt.

‘Ik kan de strafstudies inhalen’, zeg ik uiteindelijk. Zou ik dat doen, de rest van het jaar elke woensdagmiddag op school doorbrengen? Woensdag is de dag dat ik bij oma en opa ga lunchen. Wat gebruik ik als excuus? Dat ik vanaf nu elke middag vrijwilligerswerk ga doen? Oma zou het zomaar geloven, in haar ogen ben ik een engel op aarde, maar opa kijkt daar recht doorheen.

Mevrouw Tahiri zucht opnieuw.

‘Je zit al bijna zestien jaar in deze scholengroep, Aster. Ik heb je zien opgroeien van een tweejarige kleuter tot de achttienjarige man die je nu bent. Ik wil dat ook jij met een diploma deze deuren uitwandelt, maar ik blijf mijn hand niet voor je in het vuur steken als jij er alleen maar olie op gooit.’

Ik kan het soms gewoon niet laten. Soms boeit het me allemaal gewoon

niet en dan doe ik domme dingen. Er is toch niemand die het echt wat kan schelen.

‘Ik heb het een allerlaatste keer voor je gedaan’, zegt ze uiteindelijk. Ze leunt nog verder naar voren, haar wijsvinger priemt mijn richting uit en haar ogen zijn tot spleetjes geknepen.

‘Ik ben ingegaan tegen het advies van dertien leerkrachten om je een allerlaatste kans te bieden. Ik heb de verantwoordelijkheid volledig op mezelf genomen, dus ik zweer het je, Aster Parmentier, als jij deze laatste kans verbodt, dan schop ik je eigenhandig de schoolpoort uit en dan wil ik je nooit van mijn leven meer zien.’

Ik knipper een paar keer. Mevrouw Tahiri is best een lieve vrouw, en ik kan het weten want ik heb al vaak genoeg in deze stoel gezeten, maar nu is ze intimiderend.

Ik knik, maar ze draaft verder.

‘Geen grote mond meer, geen vuurtjes stoken, niet spijbelen, geen brandalarm, geen fysiek geweld. Je gaat je gedragen.’

Ik knik opnieuw. Zal ik die belofte kunnen houden? Ik betwijfel het sterk, maar het is dat of schorsing.

‘En je gaat al je strafstudies inhalen.’

Ik knik nog maar eens. Negentien woensdagmiddagen, ik verklaar mezelf nu al zot.

‘Maar niet op de manier waarop je denkt.’

Ik trek een van mijn wenkbrauwen op als ik de zelfvoldane grijns op haar gezicht zie. Ze heeft me in een hoekje weten te drijven en heeft me nu exact waar ze wil. Haar plannetje is gelukt. Ik heb al toegestemd met wat ze voor me in petto heeft nog voor ik weet wat het is. Wat een briljante feeks.

‘Jij, Aster Parmentier, gaat aan leerlingbegeleiding doen.’

2 Linus

Ik tik nerveus met mijn vingers op de tafel in het vergaderlokaaltje. ‘Ik ben spoedig bij jullie terug’, zei ze een half uur geleden. Papa ziet er even geïrriteerd uit, een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen, terwijl hij met agressieve tikken een spelletje patience speelt op zijn telefoon. Mama is voor de tweede keer op zoek naar een secretariaatsmedewerkster om te vragen waar de directrice blijft.

Het geeft me kriebels om hier terug te zijn. We zijn aan het begin van het derde lesuur binnengekomen, dus ik heb nog geen enkele medeleerling gezien, maar toch voel ik me oncomfortabel, alsof honderden ogen naar me staren. *Hij is terug*, zeggen ze. *Hij leeft nog*. *Hij zit in een rolstoel*. *Wat scheelt er met hem?* Ik tik steeds agressiever op het tafelblad, tot papa me een geïrriteerde blik toewerpt. Ik wil die vervelende zenuwen uit mijn lijf lopen, maar dat is nogal moeilijk met benen die niet werken.

‘Ze komt eraan’, zegt mama nog voor ze goed en wel binnen is.

Ze gaat in de stoel naast me zitten en legt haar gezicht weer in de plooi. Het is haar *business face*. Als mama iets gedaan wil krijgen, dan lukt haar dat, want iedereen verschrompelt als grassprietjes in de zomer wanneer mama hen aankijkt met die uitdrukking.

De deur gaat opnieuw open.

‘Sorry voor het wachten, alles moest eventjes last minute geregeld worden’, zegt ze. Achter haar wandelt Aster Parmentier het vergaderlokaal in. Wat doet hij hier?

Het is niet vreemd om Asters naam te kennen, ook al hebben we alleen twee uurtjes sport samen, want iedereen kent Aster. Het woord ‘berucht’ is speciaal voor hem uitgevonden, denk ik. Hij heeft al met bijna de helft van ons jaar gekust, of seks gehad, voornaamwoorden zijn niet van belang, en als je hem daar niet van kent, dan is het wel van alle keren dat je een leerkracht zijn naam hebt horen schreeuwen door de gangen, duidelijk ten einde raad.

Zijn ogen vinden heel kort de mijne, en dan zakken ze naar mijn rolstoel. Een akelig gevoel bekruipt me, alsof er honderden kleine spinnetjes langs mijn ruggengraat omlaag klimmen.

‘Ga zitten, Aster’, zegt de directrice. Ze trekt de laatste stoel rond de vergadertafel naar achteren. Ik heb Aster nog nooit een bevel zien uitvoeren zonder tegenspreken, maar hij neemt plaats zonder iets te zeggen.

‘Linus, we willen je terugkeer op school zo aangenaam mogelijk laten verlopen en zorgen dat je ook in je nieuwe situatie de draad gewoon weer kan oppikken. Het leek me daarom het best om je een buddy te geven voor de eerste paar weken. Iemand die je kan helpen met de verplaatsingen, je locker, de lift nemen. Zoals we hebben besproken, zorgen we voor een ruimte waar je je revalidatieoefeningen kan doen tijdens de uren sport, en daar hadden je ouders ook gevraagd voor een ondersteuner.’

Een *buddy*. Ik ga bijna over mijn nek bij het woord alleen al. Ik heb niemand nodig om me heel de dag rond te rijden alsof ik daar zelf niet capabel genoeg voor ben, en al helemaal niet Aster Parmentier.

‘En hij moet mijn zoon ondersteunen?’

De denigrerende toon in mama’s stem is niet te negeren. Ze kijkt Aster

niet aan, maar dat is niet nodig. Er zijn genoeg redenen waarom ik me vragen stel bij Aster als buddykeuze, van al zijn slechte levenskeuzes tot zijn absolute gebrek aan empathie en het feit dat we nog nooit een woord gewisseld hebben. Maar mama kent hem niet. Ze beoordeelt enkel wat ze ziet: zijn ineengezakte houding, gescheurde jeans en band-T-shirt, een neuspiercing die sterk afsteekt tegen zijn bruine huid. Ik staar intens naar de klok aan de witte muur. Misschien kan ik dit gesprek sneller voorbij laten gaan als ik maar intimiderend genoeg naar die wijzers kijk.

‘Aster kan die rol prima op zich nemen’, zegt mevrouw Tahiri, niet van haar stuk gebracht door mama’s opmerking. Ik begrijp niet hoe die gast met alles wegstapt en de directrice hem zelfs lijkt te mógen, na alles wat hij al uitgespookt heeft.

‘Kan een van mijn vrienden dat niet doen?’, vraag ik zonder ook maar iemand aan te kijken. Ik heb geen buddy nodig, maar mama stond erop. Als Oona of Andries mijn buddy wordt, dan kan ik gewoon mijn eigen ding doen. Als ik op school ben, ben ik toch meestal bij hen, en dan kan ik gemakkelijker de schijn hooghouden voor mijn ouders. Ik wil geen weken vastzitten aan Aster Parmentier.

‘Aster en ik hebben een strikte regeling die ervoor zorgt dat hij een bepaalde verantwoordelijkheid heeft’, reageert de directrice. Ik heb geen flauw idee wat ze daarmee bedoelt. Aster lijkt hier niet uit vrije wil te zitten. Mevrouw Tahiri ziet mijn verwarring.

‘Aster staat bij me in het krijt’, zegt ze. ‘Als hij je niet naar behoren ondersteunt, dan zitten daar voor hem gevolgen aan. Op je vrienden heb ik die controle niet.’

‘Mijn zoon is geen liefdadigheidsorganisatie’, zegt mama streng. Deze keer ben ik blij voor haar scherpe opmerkingen. Dit is een straf voor Aster? Hij heeft iets mispeuterd, en daarom moet hij begeleidertje gaan spelen voor de jongen in een rolstoel? Dit is belachelijk.

‘Op dit moment is Aster de beste keuze, mevrouw. Als een van Linus’ vrienden de kantjes ervan af loopt, dan kan ik niet meer doen dan hun vragen beter hun best te doen. Aster moet aan bepaalde verwachtingen voldoen. Helpt hij Linus niet zoals het hoort, dan kan ik ingrijpen.’

De directrice heeft hetzelfde gezicht, een *business face*, eentje dat

zonder problemen dat van mama kan trotseren. Het lijkt erop dat alles al vaststaat. Heb ik hier eigenlijk zelf iets te beslissen?

‘Goed, Aster’, zegt mama met een hoorbare zucht. Ze schuift de dikke bruine map die ze al een half uur als een levenslijn vasthoudt naar hem toe. Aster Parmentier krijgt de map met al mijn persoonlijke, medische informatie. Ik wil het liefst in de vloer verdwijnen.

‘Ik zou je maar van je beste kant laten zien dan’, gaat mama verder. Het dreigement blijft niet onopgemerkt.

3 Aster

‘Aan het einde van elke dag laat je Linus dit formulier ondertekenen. Linus, je ondertekent het alleen als je vindt dat Aster je voldoende geholpen heeft. Aan het einde van elke week laat Linus het formulier tekenen door zijn ouders. Blijkt er iets niet goed te gaan, dan kunnen jullie me altijd contacteren. Linus mag zijn eigen behoeften aangeven, maar er zijn bepaalde verwachtingen. Aster, je zit niet bij Linus in de klas, maar ik verwacht dat je zoveel mogelijk hulp biedt bij de verplaatsingen tussen lokalen in de mate van het mogelijke. Sport heb je wel samen, dus voor de komende maand word je verwacht Linus te helpen met zijn revalidatieoefeningen. Een uur op dinsdag en een uur op donderdag. Ik breng je leerkracht sport daarvan op de hoogte. Linus’ mama heeft een map voor je samengesteld met de nodige achtergrondinformatie.’

Er worden nog meer verwachtingen opgesteld, maar ik luister niet echt

meer. Het enige waarop ik me kan focussen, is de haviksblik van Linus' mama die in de zijkant van mijn gezicht boort. *En hij moet mijn zoon ondersteunen?* Het is duidelijk dat ze geen hoge verwachtingen van me heeft, maar het maakt niets uit. Haar zoon zit hoe dan ook een maand aan me vast, als ik geen manier vind om hier onderuit te komen. Zijn vader zegt niets.

Mevrouw Tahiri heeft negentien strafstudies gelijkgesteld aan negentien dagen Linus-ondersteuning. Vier volledige weken. Een maand. Hij lijkt er al evenveel zin in te hebben als ik. Hij staart voor zich uit met een lege blik in zijn ogen. De spieren in zijn kaak zijn opgespannen en zijn wenkbrauwen zijn gefronst, wat doet blijken dat het hem toch wél wat kan schelen.

Hij kijkt kwaad, en ik heb Linus nog bijna nooit kwaad gezien. Het is niet dat onze paden al echt gekruist hebben, maar als je in hetzelfde jaar zit, dan ontwikkel je een bepaalde basiskennis. Ik weet niet veel over hem, alleen dat hij competitief zwemmer is, goede punten haalt en nooit, maar dan ook echt nooit in de problemen komt. Iedereen mag hem, er is geen reden waarom je hem niet zou mogen, en hij is een conflictvermijder. Misschien dat onze paden daarom zo weinig kruisen. Linus is geen kwaad persoon, maar nu staart hij kwaad voor zich uit. Ik kan het hem niet kwalijk nemen, gezien zijn situatie. Het was dé roddel van oktober, toen Linus plots niet meer op school was. Een of ander auto-ongeluk. Hij zat samen in de auto met zijn zwemcoach. Linus heeft het overleefd, zijn coach niet. Niemand wist meer dan de kranten, dus uiteindelijk viel de roddeltrein weer stil. De gevolgen zijn nu wel duidelijk.

‘De bel gaat over tien minuten. Aster, breng jij Linus alvast naar zijn lokaal voor het vierde uur?’, vraagt de directrice. Ze schuift een kopie van Linus' rooster naar me toe. Ze geeft Linus het handtekeningenformulier en zijn lockersleutel.

‘Ik bespreek nog een aantal details met je ouders, maar mocht er nog iets belangrijks ter sprake komen, dan zet ik het op mail’, zegt ze tegen Linus. Hij knikt, neemt het blad aan en rolt resoluut de openstaande deur uit.

Het is verleidelijk om hem te laten doen, hij lijkt mijn hulp niet nodig te hebben – of te willen, maar ik moet eerst weten waar hij staat. Hoe ik

het ook draai of keer, als ik dit verkloot, dan word ik geschorst, dus ik moet even op dezelfde lijn zitten met die gast. Het helpt niet dat hij van me wegsnelt alsof ik een besmettelijke ziekte heb. Ik steek het rooster in de map van Linus' moeder, en prop die dan in de chaos van mijn rugzak, mogelijk voor altijd verloren. Mijn rugzak is als een poort naar Narnia.

Ik haal Linus pas in aan de lift, die nog op weg naar beneden is.

'Hier', zegt hij nog voor ik goed en wel voor hem sta. Hij steekt het handtekeningenblad naar me uit. De eerste vijf dagen zijn al getekend.

Ik kijk hem verbaasd aan. De liftdeuren gaan open en Linus rolt naar binnen. Ik weet niet goed wat ik moet doen. Hij drukt agressief op het knoppenpaneel.

'Ik heb je hulp niet nodig', zegt hij. De liftdeuren gaan weer dicht, en ik blijf met een mond vol tanden achter in de gang.

Ik staar naar de vijf handtekeningen op het blad. Dat zijn al vijf dagen, vijf strafstudies afgewerkt. Linus heeft me een enorme gunst bewezen. Als hij zijn ouders kan overtuigen om te tekenen, dan moet ik misschien helemaal niets doen en heb ik uiteindelijk toch al mijn strafstudies ingehaald. Dit had niet beter kunnen uitdraaien.

Toch blijft de kwade blik in Linus' ogen me achtervolgen terwijl ik naar mijn eigen lokaal loop.

4 Linus

Ik heb zijn hulp niet nodig. Ik heb helemaal niemands hulp nodig.

Maar de school is weer onbekend terrein: een nog te trotseren nieuw level. Ik zit al vijf maanden in deze rolstoel, maar elke dag krijg ik meer bewondering voor mensen die er hun hele leven aan vastzitten. Ik niet. Ik ga opnieuw leren stappen, lopen, zwemmen. Dat weet ik zeker. Ik heb al stappen gezet – metaforische dan toch. Het ongeluk gebeurde in oktober. Het duurde een maand voor ik uit het ziekenhuis werd ontslagen, voor alle gebroken botten genezen waren en mijn toestand volledig stabiel was na alle operaties. Daarna volgden drie maanden klinische therapie, en dat was wel een beetje vreselijk. Drie maanden in een revalidatiecentrum wonen onder continu toezicht, laten we dat nooit meer doen. Ik was oprecht blij dat ik toen online school mocht volgen zodat ik iets had om me bezig te houden naast steeds piekeren.

Ik ben nu een maand terug thuis. Ik moest nog steeds vaak naar het revalidatiecentrum, toen naar de polikliniek om van alles te leren waar ik nooit aan gedacht had: dagelijkse dingen die plots moeilijk zijn. Ook dat is nu achter de rug. Nu is het enkel nog driewekelijkse bezoeken aan mijn kinesist in het revalidatiecentrum. En terug naar school.

Lichamelijk ben ik helemaal in orde, behalve dat die therapie toch niet helemaal verlopen is zoals de dokter gehoopt had, en ik nog steeds niet kan lopen.

Als ik gelovig was, dan zou ik God bedanken dat mijn locker op weg naar mijn klaslokaal is. Nu ik weer op school les ga volgen, moesten ook al mijn schoolboeken weer van huis naar school, en omdat ik dacht dat het gemakkelijker zou zijn om alles in één keer mee te nemen, zeul ik bijna tien kilo extra gewicht achter op mijn rolstoel. Tegen de tijd dat ik aan mijn locker ben, branden mijn armen. Ik ben een zwemmer, kracht in mijn armen was nooit een probleem, tot ik twee maanden amper uit bed mocht. Ik wou de kinesist voor gek verklaren toen ze me armoevingen liet doen, terwijl mijn benen het probleem zijn. Nu snap ik het. Mijn polsen, mijn rug, mijn schouders, ze moeten allemaal plots overuren draaien.

‘Fuck’, mompel ik als ik me realiseer dat mijn locker op de vijfde rij is. Normaal gezien zou ik het geweldig vinden om een hoge locker te hebben, een heel jaar lang op je hurken boeken wisselen is verschrikkelijk vervelend, maar de hoogte is nu een probleem in plaats van een luxe. Ik kan eraan, maar met moeite.

Ik hijs mezelf zo goed mogelijk overeind in mijn stoel en strek me uit om de sleutel in het gat te steken. Ik klem mijn rolstoel vast tot mijn knokkels wit worden, en uiteindelijk lukt het me om het deurtje open te krijgen. Tegen de tijd dat ik mijn rugzak genomen heb, mijn boeken weggestoken heb en het deurtje terug dicht gekregen heb, ben ik stikkapot. En dat voor iemand die ervan overtuigd was een professionele sportcarrière in zijn toekomst te hebben.

Ik leun achterover om mezelf heel even rust te gunnen. Mijn hoofd zit vol met frustraties, paniekgedachten en verkropte gevoelens, en die moeten even tot rust komen. Maar dan gaat de bel. Shit.

De deuren van de lokalen vliegen open en spugen klassen uit. Daar gaat

mijn rustig ritje naar mijn lokaal. Ik zucht en hijs mijn rugzak weer achter op mijn rolstoel. Mijn armen zeuren, maar ik negeer ze en duw mezelf de gang door.

Ik negeer de blikken, maar ze zijn overal. Ze proberen het zelfs niet te verbergen. Iedereen kijkt me aan met een mix van nieuwsgierigheid en shock. Als ik hard genoeg rij, zou ik mezelf dan uit een raam kunnen katapulteren?

‘Linus?’

Haar stem is een reddingsboei in de zee van gestaar en gefluister. Ik heb me net omgedraaid als Oona me om de nek vliegt. Ik verkramp van het plotse contact.

‘Ik dacht al dat je niet meer zou komen’, zegt ze in mijn nek. Haar hijab ruikt naar kokosnoot en de bekende Oona-geur kalmeert me enigszins. Oona en Andries zijn de enige mensen met wie ik contact heb gehouden de afgelopen maanden, soort van. Ze wisten dat ik vandaag terug zou komen, maar ik heb de details wat ontweken. Ik wou niet dat er een big deal gemaakt zou worden, en Oona kennende zou dat absoluut het geval geweest zijn.

‘Op naar wiskunde?’, vraagt ze en zonder waarschuwing grijpt ze de handvatten van mijn rolstoel vast. In een reflex grijp ik naar de wielen door de plotse beweging. De verstoring van mijn evenwicht doet mijn hart kloppen in mijn keel. De metalen baren schuren tegen mijn handen als ik Oona’s vaart tegenhoud.

‘Alles oké?’, vraagt ze, zich van geen kwaad bewust. Drie maanden geleden zou ik ook niet hebben geweten waar ik in godsnaam zo raar over doe, maar als iemand zomaar mijn rolstoel begint te duwen, voelt het alsof ik alle controle verlies. Alles is al zo’n chaos sinds oktober, ik houd graag het beetje controle dat ik nog heb.

‘Ik rijd liever zelf’, zeg ik en slik het ongemakkelijke gevoel weg.

‘Oh, prima’, zegt ze schouderophalend en ze volgt me de gangen door. Ik negeer de blikken en focus me enkel op de paar meters vloer voor me, maar ik voel hoe mijn frons toch steeds een beetje dieper wordt, ik mijn wielen steeds iets agressiever duw.

‘Linus, ik hoorde al dat je zou terugkomen’, zegt meneer Rigoor. Hij

staat als een militair met gekruiste armen in de deuropening, zijn portaal naar het wiskundelokaal.

‘Hoi’, zeg ik een beetje ongemakkelijk. Ik duw mijn haar uit mijn gezicht en merk dat er een dun laagje zweet op mijn voorhoofd kleeft. Ik weet niet of het van de inspanning komt of van de stress die deze hele ochtend al met zich mee heeft gebracht. Meneer Rigoor draait een kwartslag om plaats te maken, maar blijft in de deurpost staan, waardoor ik zo weinig plek heb om langs hem heen te manoeuvreren dat mijn knokkels tegen de deurpost schrapen. Er zijn al een paar mensen in het lokaal en alle gesprekken vallen stil als ik binnenkom. Ik wil hen niet aankijken, want er is niets dat ik meer haat dan blikken vol medelijden, maar ik doe het toch, misschien in de hoop dat mijn vooroordelen onjuist zijn. Dat zijn ze niet. Stien glimlacht naar me met zoveel medeleven dat het denigrerend aanvoelt. Ik voel me als degene die het laatste aankomt op de veldloop, of een kind dat als laatste gekozen wordt bij sport.

Ik wil tot stof oplossen, desintegreren en meegenomen worden door de ramen van het klaslokaal.

In de plaats daarvan focus ik op mijn ademhaling. Ik wou dat ik me hierop had kunnen voorbereiden. Ik weet wel dat veel mensen een tijdlang alleen maar mijn rolstoel gaan zien, en niet mij, maar ik weet niet goed hoe ik daarmee om moet. Ik wil hier niet zijn.

Ik weet niet waar mijn vaste plaats is.

‘Ga maar naast Oona zitten’, zegt meneer Rigoor. Ik knik en maak een stappenplannetje in mijn hoofd om mezelf af te leiden van mijn brandende ogen. Ik moet me tussen de rijen banken door zien te wurmen, een gangpad dat bezaaid is met rugzakken, de stoel die onder de bank geschoven is aan de kant zien te krijgen, om me vervolgens zelf achter die bank te manoeuvreren. Mijn armen doen pijn.

Ik heb het al helemaal gehad met deze dag.

5 Aster

Ik zie Linus de rest van de dag niet meer, en dat vervelende gevoel dat ik eerst had, neemt telkens een klein beetje meer af, tot het gesprek met de directrice een verre herinnering lijkt, misschien zelfs een droom.

‘Ga je mee uit zaterdag?’, vraagt Lukas. Ik haal het verkreukelde pakje sigaretten uit mijn rugzak en steek het naar hem uit. Hij neemt er eentje aan, zoals elke dag na school.

‘Waarschijnlijk. Jij?’, vraag ik en leun tegen het verroeste hek dat rond heel de school loopt. Ik vis mijn aansteker uit mijn broekzak en klem de sigaret tussen mijn lippen. Ik scherm de vlam af van de gure maart-wind. Hoewel het bijna lente zou moeten zijn, sneeuwt het lichtjes, maar het vriest niet, dus alle vlokjes smelten zodra ze de stoep raken. Ik steek de aansteker naar Lukas uit terwijl ik diep inademe, de rook in mijn longen zuig.

‘Ik denk het, Miriam komt ook’, mompelt hij, de sigaret tussen zijn lippen. Ik schud lachend mijn hoofd.

‘Je moet die meid laten gaan, gast’, zeg ik en por met mijn elleboog in zijn zij. ‘Ze ziet je niet zitten.’ Het is misschien bruto, maar het is de waarheid en aangezien Lukas tot over zijn oren verliefd is op die chick, is het mijn taak om zijn voeten op de grond te houden en te zorgen dat zijn hart niet helemaal verpulverd wordt.

‘Kan ik niet. Droomvrouw’, zegt hij en volgt de rook die naar boven kringelt en verdwijnt in de grijze lucht. Ik heb Lukas nog nooit zo verliefd gezien, en als er hoop zou zijn, dan zou ik hem daar helemaal in steunen, maar ik denk niet dat die er is. Vorig jaar heb ik een keertje met Miriam gekust op haar zeventiende verjaardag en als het feestje niet bij haar thuis was, waar haar ouders ook waren, dan had ik haar misschien zelfs mee naar huis genomen. Ze heeft niets tegen iemand kussen als ze hen knap vindt, maar zelfs zover is het nog niet gekomen bij Lukas, hoewel hij al vrij duidelijk gemaakt heeft wat zijn intenties zijn.

Ik neem nog een trek en kijk naar de rijen leerlingen die als mieren uit de schoolpoort stromen. Een deel van hen vormt een nieuwe kolonie aan de bushalte. De rest verdwijnt in een van de zijstraten de woonwijken in. Ik heb geen haast.

‘Tijd om te gamen bij mij thuis?’, vraag ik. Ik gooi het stompje sigaret op de grond en trap het uit met de punt van mijn sneaker.

‘Kan niet, heb mama beloofd dat ik haar zou helpen een nieuwe gsm te kopen, dus ik moet door. Zie je morgen.’

Ook hij trapt zijn sigaret uit. Hij tikt mijn hand aan en geeft me een boks voor hij wegsloft, handen in zijn zakken. Het is koud, maar de straat staat nog steeds vol auto’s, dus ik blijf tegen het hek leunen. Naar huis rijden in piekschooluren is vreselijk.

En dan zie ik hem weer, Linus. Hij rolt zijn rolstoel de straat over, stopt dan om zich over de borduur te manoeuvreren. Zijn moeder stapt uit het busje dat langs de straat geparkeerd staat en snelt naar hem toe om hem te helpen. Ik kan niet horen wat hij zegt, maar hij ziet er opnieuw kwaad uit. Hij maakt gebaren met zijn armen, duidelijk gefrustreerd om

iets. Ik ken hem niet, maar toch vraag ik me af of die goedlachse kerel van vroeger in dat ongeluk is achtergebleven.

Zijn moeder schuift de deur van het busje voor hem open. Zouden ze dat speciaal gekocht hebben voor Linus' rolstoel? Linus lijkt er niets van te willen weten. Hij blokt elke poging van zijn moeder om hem te helpen af. Ik weet niet hoe het is om in een rolstoel te zitten – opa heeft er een omdat hij sukkelt met zijn heup, maar hij gebruikt die zo min mogelijk – maar ik kan me voorstellen dat het frustrerend is om plots overal hulp voor nodig te hebben, hulp die hij duidelijk niet wil. *Ik heb je hulp niet nodig*, had hij gezegd.

Het is pijnlijk om hem te zien worstelen met het in de auto klimmen, dus ik ben blij wanneer iemand mijn naam roept. Als ik opkijk, zie ik Alec naar me toelopen, zijn handen diep in de zakken van zijn jeans. Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Hij is een paar weken geleden in mijn DM's geslided, na wat intenser-dan-normaal oogcontact op een feestje, en sindsdien sturen we regelmatig. Hij spreekt me op school niet vaak aan, Alec zit nog zeediep in de kast, maar dit is al de tweede keer.

'Hey', zeg ik en draai me een kwartslag naar hem om. Ik probeer mijn verwachtingen te temperen, want ik heb niet heel veel goede ervaringen met jongens die nog niet out zijn, maar ik kan het bruisende gevoel in mijn buik niet tegenhouden. Ik vind hem leuk.

'Kom je zaterdag?', vraagt hij. Hij kijkt me niet aan, maar zijn wangen zijn vuurrood en dat is heel erg schattig. Je zou niet denken dat hij me allemaal vnzige dingen stuurt.

'Misschien', zeg ik. Ik weet nu al dat ik er zal zijn, maar direct toezeggen is geen Aster-antwoord. 'Jij?'

Het is hetzelfde gesprek als ik net met Lukas had, maar de lading is anders, heel anders.

'Ik denk het wel.'

'Cool', zeg ik. Ik probeer oogcontact te houden en hij probeert niet weg te kijken, maar hij faalt gigantisch hard.

'Ik zie je daar', zeg ik. Voor de eerste keer breekt er een glimlachje door zijn gespannen façade. Ik denk dat er zeker twee seconden oogcontact is.

'Jep, goed, oké.' Hij knikt een beetje awkward en loopt dan door. Het

is schattig, en toch weet ik dat het een voorbode is van slecht nieuws. Dit wordt niets, daar is hij niet klaar voor. Ik zou al wel beter moeten weten, maar ik kan het niet laten.

‘Uhm ... chicken tandoori’, zeg ik met een blik op de verpakking. Ik klem mijn telefoon tussen mijn oor en schouder terwijl ik de verpakking open-scheur. Marcel vlijt zich tegen mijn been, zijn aandacht getrokken door het scheurende plastic. Hoe schattig hij ook is, van mijn chicken tandoori blijft hij af.

‘Wat?’, vraagt oma, duidelijk nog nooit van dat gerecht gehoord. Het is nochtans goed, ook uit de microgolfoven.

‘Kip met rijst’, zeg ik in de plaats. Ik draai de knop naar de aangewezen zeven minuten en breng mijn gsm naar mijn andere oor zodra mijn handen vrij zijn. De huishoudster komt twee keer per week, dus het huis is weer volledig opgeruimd. Geen dekentje in mijn leesstoel in de living, geen vlekken op het aanrecht, alle kattenspeeltjes terug op hun plek, geen rondslingerende boeken en PlayStationcontrollers. Het lijkt een beetje alsof hier niemand woont, alsof dit huis uit een catalogus is geknipt en de realiteit is ingeblazen. Maar ik woon hier wel, en een paar dagen per jaar zij ook.

‘Hebben jullie nog plannen vanavond?’, vraag ik.

‘Niet bepaald. Er komt een documentaire op Canvas, en dan kruipen we er waarschijnlijk vroeg in.’

Ik wil zeggen dat ik op bezoek kom, maar dat doe ik niet. Die afspraak heb ik met mezelf gemaakt. Toen ik nog minderjarig was, bleef ik dagen aan een stuk bij hen, maar oma begon steeds meer die moederrol op zich te nemen en dat wilde ik niet. Sinds ik achttien ben, ga ik maximaal twee keer per week. Ik heb al zoveel shit op school dat het gemakkelijker te verbergen is als ik niet té vaak langskom. Ik weet dat oma het liever anders ziet, maar het is echt beter zo. Ze maakt zich veel minder zorgen dan eerst

nu ze denkt dat ik volkomen gelukkig ben.

‘Vertel me morgen maar hoe die documentaire was’, zeg ik, en eindig niet lang daarna het gesprek.

Een schel gepiep laat weten dat mijn avondeten warm is, dus ik haal het bakje uit de microgolfoven en doe een poging mezelf niet te verbranden aan het warme plastic. Ik schop mijn schoenen uit en zet me in kleermakerszit voor de televisie. Het is te stil in huis, alsof de stilte van de hoge muren kaatst en zichzelf zo versterkt als een echo. Ik kies een serie uit en verdring daarmee dat eindeloze niets.

6 Aster

Ik weet dat het riskant is, heel riskant met de directrice die me als een havik in de gaten houdt, maar ik krijg mezelf echt niet zover om het eerste uur naar aardrijkskunde te gaan. Het ligt echt niet aan mij. Meneer Salinge heeft een absolute bloedhekel aan me en steekt dat niet onder stoelen of banken. Ik spendeer tijdens zijn lessen meer tijd buiten op de gang dan in het lokaal, dus het heeft toch geen zin.

Met een beetje geluk heeft hij het opgegeven om me steeds als afwezig op te geven als ik spijbel en kom ik er onopgemerkt vanaf. Voor mijn punten maakt het niet uit, met kerst had ik een spetterende drieëndertig procent op aardrijkskunde.

Het tweede uur is Engels en dat vak vind ik best te doen, dus rij ik toch op tijd naar school. Het voordeel van een uurtje later komen is dat het veel rustiger is op de weg. De Schoolstraat is niet geblokkeerd door

twintig bussen van De Lijn en ik hoef me geen zorgen te maken dat ik een eerstejaartje omver maai op de parking. De parking is verlaten, op één persoon na.

Ik duw mijn rem in en knipper een paar keer om te zien of mijn verbeelding niet met me aan de haal gaat. Maar nee, Linus Mertens zit in zijn rolstoel op een van de lege parkeerplaatsen.

Hij staart voor zich uit, minstens even kwaad als gisteren, en kijkt niet eens op naar wie er de parking op rijdt. Ik parkeer mijn auto, trek de sleutel uit het contact en neem mijn rugzak.

Ik moet wel iets zeggen. Ik moet langs hem heen wandelen om naar het schoolgebouw te gaan. Daarbij is het ook gewoon megaraar dat hij hier op de parking zit. Het is Linus Mertens, de jongen die nooit in de problemen komt, die waarschijnlijk nog nooit gespijbeld heeft. Wat doet hij hier?

‘Ben je aan het oefenen voor je rolstoel-rijexamen? Leer je parkeren en manoeuvres maken?’

Hij werpt me een stormachtige blik toe. Zijn knokkels zijn wit omdat hij de armsteunen van zijn rolstoel zo stevig vastheeft. Dat was duidelijk een gevoelig onderwerp. Dat had ik ook wel kunnen verwachten. Geen grapjes maken over rolstoelgebruikers, Aster.

Hij zegt niets terug en misschien is dat een hint dat ik verder moet wandelen, maar daar is deze situatie te vreemd voor. Dus ik blijf voor hem staan, mijn rugzak over één schouder.

‘Alles oké?’, vraag ik uiteindelijk. Hij reageert opnieuw niet en blijft voor zich uit staren zonder te knippen. Ik weet niet eens zeker of hij me wel gehoord heeft.

‘Waarom zit je hier? Heb je hulp nodig?’, vraag ik.

‘Nee’, zegt hij resoluut en veel, veel te snel. Er is duidelijk wel iets mis. Ik zucht en zet me neer op de grond, mijn rugzak naast me. Ik leun achterover en kijk hem verwachtingsvol aan.

‘Wat doe je?’, vraagt hij. Een diepe frons loopt als een rechte lijn over zijn voorhoofd. De frons wordt bijna bedekt door zijn donkerblonde haren. Het is een stuk langer dan ik me kan herinneren. Vroeger was het altijd heel kort.

‘Ik blijf hier zitten tot je me vertelt waarom je in godsnaam op de

parking achter de school zit om negen uur 's ochtends bij ...,' ik kijk even op mijn telefoon, 'zes graden Celsius.'

Hij heft zijn schouders op en draait zijn hoofd van me weg. De spieren in zijn kaak bewegen gestresseerd op en neer.

'Ik heb je hulp niet nodig, Aster', zegt hij, zonder me aan te kijken.

'Ik bied je ook geen hulp aan', zeg ik. 'Ik wil alleen weten wat er scheelt en dat vraag ik meer uit nieuwsgierigheid dan uit liefdadigheid.'

Ik weet dat de directrice in mijn hoofd is gekropen, als ik die taak om Linus te helpen niet gekregen had, was ik hem gewoon voorbijgewandeld, maar mijn nieuwsgierigheid is gewekt en moet gevoed worden. Of Linus nu al zijn handtekeningen zet of niet, hij staat op mijn radar en ik kan hem niet meer negeren. Hij kan mij duidelijk wél negeren. Hij zucht en kijkt van me weg. Hij heeft nog steeds niet meer dan drie keer geknipperd. Het is creepy.

Het is koud, maar de zon schijnt af en toe als de wolken haar met rust laten. Zijn haarkleur verwart me, want in de zon lijkt het ros, maar net leek het nog donkerblond. Ik wil het van dichterbij bekijken, maar ik blijf rustig op mijn plek zitten. Ik wacht, tot hij antwoordt.

'Ik voelde me gewoon kut', zegt hij uiteindelijk. Hij trekt de mouwen van zijn trui onder zijn jas tot over zijn handen. Zijn ogen staren nog steeds naar een punt in de verte, ver weg van mij.

'Waarom?'

Hij haalt opnieuw zijn schouders op, zo snel dat het haast een reflex lijkt. Heeft deze jongen ooit geleerd hoe hij moet praten over dingen die hem dwarszitten? Ik ben al op zoek naar een nieuwe vraag om hem uit zijn kot te lokken, als hij plots verdergaat.

'Iedereen wil me de hele tijd ... duwen', zegt hij. 'En dat haat ik echt. Ik wil niet dat iedereen me zomaar kan verplaatsen, en zeker niet als ze dan ook nog eens doen alsof het een leuke attractie is.'

Hoewel ik zijn ogen niet goed kan zien, weet ik zeker dat er pijn in schuilt. Mevrouw Tahiri heeft me zwaar overschat, want ik heb geen antwoord te bieden. Mijn brein is de Saharawoestijn. Ik weet niet hoe het is, maar al zou ik in hetzelfde schuitje zitten, dan zou ik er nog niet hetzelfde op reageren. Als Linus vuur is, dan ben ik water, suiker en zout, zomer en